

GÂNDUL

anonimului

**ANUL II - NR. -- 10--
-15--FEBRUARIE---
-2004-**
GRATUIT®

Membri fondatori:

Ion Mazere, Teodor Dobre.

*Publicatie a Cenaclului „ANONIMUL”
a Gânditorilor Creatori Anonimi*

REDACTIA:

*Bucureşti, Strada Cara Anghel, nr.
8, bl. B9, sc.5, et. 4, ap.73, sect.6,
cod:76807 Tel.7450206; 4402392
e-mail: dobre_teodor@yahoo.com*

PENSIONAREA!

Însemnări (3)

De pe gorganul aproape de Hanul Diligenței N.V. Tr. Măgurele cuprind cu privirea locuri memorabile, ce poartă pecetea trecutului nostru istoric. Resturi de dave, castre, alutanus, transalutanus și o parte din fertila câmpie a Bărăganului. Chiar gorganul pe căre am stat ascunde un trecut istoric, ridicat de mâna omenească nu se știe când și de ce, decât sănui că ar putea fi: mormânt scit, limită de moșie ori de raia turcească, sau punct de observare, prin comparație cu altele asemănătoare cercetate arheologic, dar aceasta e o altă problemă.

Cercetând cu privirea relicvele acelea dragi mie, îmi răscoleau vechi amintiri și pasiuni ce mă învăluiau în visare.

Încărcat spiritual de atâtea câte am văzut și simțit atunci, doream să le iau cu mine, ca pe niște comori de care greu îți vine să te despartă aşa în grabă. Deși acele locuri le-am văzut și vizitat de multe ori, în acea zi aveau pentru mine un farmec nostalnic aparte- acela al despărțirii de ele definitiv în funcția avută. *(măsligică)* O stare emoțională complexă, de fractură sentimentală greu de redată în cuvinte.

După scurtul popas de unde se mai vedea și conturul orașului garnizoană, cu blocurile scăldate în soare, reper actual, cu toată desfăștarea simțită, oftând adânc am reluat deplasarea spre București.

* * * * *

Când în urma turismului nu se mai vedea decât întinsa Câmpie a Bărăganului, încet mi se instalează în inimă o undă de nedumerire, de regret. Si ca un făcut pe măsură ce mă îndepărta de acele imagini plăcute, natură și oamenii întâlniți mi se păreau altfel. Chiar verdeața câmpului întâlnită pe traseu nu mai avea pic de veselie. Totul mi se părea monoton și neospitalier.

Din acel anotimp pitoresc de toamnă simteam că n-a mai rămas decât cioburile bucuriei de altădată, care acum se spulberă pe unda unei gene de vânt dând semnalul unei misiuni sfârșite.

În acea situație totul și toate mă deranjau numai din considerente emoționale aparte, venindu-mi foarte greu să mă împac cu ideea că în viitor starea mea socială, ca și activitatea va fi una minoră. Emoții, derută morală, cu trecere bruscă de la o stare de extaz înălțător la o alta de consternare, nu era decât un pas.

În asemenea împrejurări mi-am amintit totuși de spusele unor confrăți, care au depășit emoțiile de început „Când ieși la pensie-spuneau ei-simți ceva nefiresc, tulburător, sentimente care după un timp se potolesc”, atunci mi s-a părut teorie, treptat mi-am dat seama că au avut dreptate din punct de vedere emoțional, nu și a vieții propriu zise, care se reia pe un alt palier și în alte condiții total schimbate.

ION MAZERE

DE CE!

Pe tine te visez mereu
Și mi-aș dori să fie aşa,
Mereu la bine și la greu
Cât timp noi doi vom exista.

Deși azi sufletul mă doare
Căci n-am decât abis în el,
Găsesc un sprijin și-alinare
Doar în surâsul tău rebel.

Să fim, ca în povestea veche
Cu, Făt Frumosul hărăzit!
Noi, două suflete pereche
Îngemăname-n infinit?

Și dacă e aşa, străine,
De ce cu alta mai glumești?
De ce nu ești numai cu mine
Și, mă tot minți că mă iubești!

De-am spus cumva vorbe acide
Cândva și nu le poți ierta,
Sunt doar copilării stupide
Și-ar fi normal să poți uita.

De ce nu uiți, cum și eu poate,
Mereu atâtea și-am iertat!
De ce din visurile toate
Cel mai urât s-a întâmplat!

Azi văd cum singur rătăcești
În plasa deznađăjduirii,
Și întristat nu mă găsești
În nici un colț al omenirii.

RAMONA DOBRE

FILOZOFIA NIMICULUI ESENTIAL...

Doar din dureri, neliniști și chinuri,
nu vă mint,
Se nasc comori de aur, safire și argint.
În lume, ce există, dispare, sau
ivește,
Cu sânge, cu sudoare și lacrimi se
plătește.

O fierbere un clocoț, e-ntrugul univers,
De nu era cum este zăcea pustiu
și șters;
A fost din totdeauna cum este,
clocoț viu,
Măreață zvârcolire în mareale
puștiu.

Nimicul de aiurea, ce este și
persistă,
De pretutindeni vine și doar prin el
există.
El se regenerează și crește: pic,
cu pic,
Fiind când o părere, când totul,
când nimic.

Nimicul a fost și este mai vechi ca
Adam și Eva,
Din el se revarsă toate ce în lume
își trag seva,
Absolut tot ce există, mișcă,
moare, sau transformă,
Reprezintă o părere cu o
intrinsecă formă.

Din tumultul zvârcolirii, întâmplarea plămădește,
Totdeauna o ființă ce întâmplător gândește,
Pe care din întâmplare Sfânta Pronie Cerească,
Își lasă Sfânta Amprentă, făcând-o să strălucească!
TEODOR DOBRE

OMUL ȘI VIATA, ca fericire sau blestem.(I)

Viața cu fascinanta ei diversitate exprimată în miliardele de ființe trăitoare pe pământ, a făcut prin om pasul uimitor spre a se cunoaște și a cunoaște consistența și componentele lumii: lumina și întunericul.

Înțelegând fie și în parte esența profundă a lumii, omul nu a dezarmat ci cu și mai mult curaj, merge mai departe și, străbătând calea cunoașterii, continuă să viseze.

Dacă nu se pot aprecia, promisiunile vieții, după fericirea sau chinul pe care le îndură, și dacă una sau celalătă nu sunt adevarata viață, sau reale unități de măsură, poate că totuși ele sunt două fațete ale același diamant slefuit numit viață. Însă acestui giuvaier rămâne să-i cunoaștem, dacă este posibil, marea taină ce a dus la apariția lui, cu toate celelalte străluciri.

Viața a fost și este din totdeauna o binecuvântare și nicidecum un blestem.

Însă pentru câțiva dintre cei mulți care nu știu să trăiască, nici să cunoască și să interpreteze cunoașterea la adevarata ei valoare și în adevaratul sens, viața se poate transforma în blestem.

Se crede că blestemul este atunci când toate lucrurile rele din lume se pot întâmpla mereu numai unei persoane sau numai unui grup, dar nimici nu știe de ce, deși pot fi găsite explicații plauzibile dintre cele mai simple. Însă cum în permanență în jurul nostru se întâmplă fel și fel de lucruri, din care unele sunt bune pentru unii și altele nu, mereu ceva nu este spre binele tuturor, și mereu vor fi persoane care văd totul în tragic. De aceea acestor oameni li se pare că ei sunt cei avizați, neștiind adevarul. Dar cum toate forțele binelui și răului ce sălășuiesc în lume și în fiecare dintre noi, se luptă între ele să învingă, ne folosesc uneori și pe noi ca instrumente ale luptei lor. Prin noi toți și fiecare, aceste forțe căpătând chip și puteri, se dezvoltă, se înmulțesc și își extind sfera de influență. Astfel noi oamenii, deveniți uneltele lor, ne luăm rolul în serios și reușim să creștem, să înflorim și să cucerim lumea, în numele lor, însă de fapt, să realizăm gândurile, intențiile și faptele, bune sau rele ale fiecărui dințre noi. Noi, devenind copiii ascultători ai acestor forțe, care sunt de fapt dorințele noastre cele mai intime și arzătoare ce le-au dat naștere, ne implicăm cu toate puterile și cunoștințele și nu renunțăm, până când ele nu devin realități palpabile convingătoare.

Când noi oamenii ne punem o dorință de realizare a unui lucru, bun sau rău, forțele proprii sunt ajutate sau împiedicate de celelalte forțe ale universului creator sau distructiv, ce uneori conlucrează, dar mai ales își pun permanent reciproc piedici, dintre cele mai neobișnuite. Influența și interdependența acestor forțe, simțindu-se de la nivel atomic, până la nivel cosmic.

În asemenea împrejurări mi-am amintit totuși de spusele unor confrăți, care au depășit emoțiile de început „Când ieși la pensie-spuneau ei-simți ceva nefiresc, tulburător, sentimente care după un timp se potolesc”, atunci mi s-a părut teorie, treptat mi-am dat seama că au avut dreptate din punct de vedere emoțional, nu și a vieții propriu zise, care se reia pe un alt palier și în alte condiții total schimbate.

ION MAZERE

DE CE!

Pe tine te visez mereu
Și mi-aș dori să fie aşa,
Mereu la bine și la greu
Cât timp noi doi vom exista.

Deși azi sufletul mă doare
Căci n-am decât abis în el,
Găsesc un sprijin și-alinare
Doar în surâsul tău rebel.

Să fim, ca în povestea veche
Cu, Făt Frumosul hărăzit!
Noi, două suflete pereche
Îngemăname-n infinit?

Și dacă e aşa, străine,
De ce cu alta mai glumești?
De ce nu ești numai cu mine
Și, mă tot minți că mă iubești!

De-am spus cumva vorbe acide
Cândva și nu le poți ierta,
Sunt doar copilării stupide
Și-ar fi normal să poți uita.
De ce nu uiți, cum și eu poate,
Mereu atâtea și-am iertat!
De ce din visurile toate
Cel mai urât s-a întâmplat!

Azi văd cum singur rătăcești
În plasa deznađăduirii,
Și întristat nu mă găsești
În nici un colț al omenirii.

RAMONA DOBRE

FILOZOPIA NIMICULUI ESENTIAL...

Doar din dureri, neliniști și chinuri,
nu vă mint,
Se nasc comori de aur, safire și argint.
În lume, ce există, dispare, sau
ivește,
Cu sânge, cu sudoare și lacrimi se
plătește.

O fierbere un clocoț, e-ntregul univers,
De nu era cum este zăcea pustiu
și șters;
A fost din totdeauna cum este,
clocoț viu,
Măreață zvârcolire în marele pustiu.

Nimicul de aiurea, ce este și persistă,
De pretutindeni vine și doar prin el există.
El se regenerează și crește: pic,
cu pic,
Fiind când o părere, când totul,
când nimic.

Nimicul a fost și este mai vechi ca
Adam și Eva,
Din el se revarsă toate ce în lume
își trag seva,
Absolut tot ce există, mișcă,
moare, sau transformă,
Reprezintă o părere cu o
intrinsecă formă.